

20 aastat traditsioonilist *Militia Immaculatae*'t

Kallid *Immaculata* rüütlid,

Meie, traditsioonilise *Militia Immaculatae* 20. aasta väike juubel hakkab lõpule jõudma. Vaadates tagasi nendele aastatele peame esiteks olema tänulikud Jumalale, et Ta on lubanud meie Emanda väiksel armeel laieneda 62-e riiki viiel kontinendil. Kuid, selleks et meie vundament ei oleks ehitatud liivale, on *Immaculata* eriti sellel aastal saatnud meile katsumusi ja riste, piirangud maailmas on teinud meie välise apostolaadi (voldikute või medaljonide jagamine jne.) väga raskeks, kui mitte võimatuks. Kõik me oleme silmitsi ja hõivatud väga paljude probleemidega, nii et *Militia Immaculatae* eriline missioon, nimelt olla *Immaculata* tööriist hingede pöördumisel, on justkui hägustunud.

Paljud meist elavad läbi rasket aega olles väga ebameeldivas isolatsioonis, püha Missa ja sakramentide puudumises. Kes oleks osanud aimata aasta alguses sellist muutust, sellist õnnetust? Maailmas võtab viha Kiriku ja kristliku moraali vastu üha brutalsemaid vorme. Ja Roomast pakutakse meile süüa vaid kive ja jäleduste hukkamõistmist... Kas sellise kurbuse keskel on kohane tähistada juubelit, mis peaks olema rõõmus sündmus? Kus on see rõõm täna?

Küsigem siis meie asutaja käest, mida teeks tema praegu meie asemel? Vastus on lihtne, kui me meenutame, et isa Maximilian Kolbel oli elus väga raskeid aegu, palju raskemaid sellest, kus meie praegu oleme. On teada, et tema elu oli üks suur katsumus: tuberkuloosi põdemise tagajärjel oli ta kestva kannatav mees, arstide poolt ennustati talle vaid 3 aastat elada. Esimesed MI 5 aastat olid täis pilkeid kolleegide poolt, mis tekitas mittemõistmisest ja mitteaktsepteerimisest põhjustatud vaimse isolatsiooni. Sama kordus Jaapanis oldud kuuel aastal: hülgamised ja reetmised mõnede oma orduvendade poolt, usaldamatus ja vaenulikkus osade vaimulike poolt, ressursside nappus, vahel isegi igapäevaeluks vajalike vahendite puudumine jne.

Kõigele vaatamata *Militia Immaculatae* aina kasvas. Aastaks 1939 oli Niepokolanowis 13 preestrit, 762 venda ja üle 100 alaealise seminaristi, kes olid varustatud apostolaadiks hea ajakirjanduse ja raamatute kirjastamisega, millesarnast teist maailmas ei olnud. Ja siis äkki algas sõda, *Immaculata* linna konfiskeerimine sakslaste poolt, peaaegu kõikide vendade mobiliseerimine ja viimaste allesjäänud 42 venna vangistamine ja kontsentratsioonilaagritesse saatmine. Missugune katsumus – võiks öelda, et päev päeva järel likvideeriti kogu isa Kolbe tehtud tööd.

Milline oli nende vendade reaktsioon ja tegutsemine, kes koos isa Maksimilianiga leidsid end vangistuses, ümbritsetuna meeleheitel kinnipeetutest, seadusi mittejärgivatest kurjategijatest ja

valvuritest, kellest enamus olid täis põlgust ja brutaalset viha nende vastu? Meie praeguse kriisi tormi keskel võime pisut ette kujutada hirmu, ahastust ja kannatusi, mida need vennad läbi elasid. Aga mida tuletas meie püha asutaja neile ja ka meile meelde?

Meie pühendumist Maarjale ja selle täieliku pühendumise vilju: „Me andsime end temale, me tahame talle võita kõik hinged, nii et ta kasutaks meid oma omandina, ja me peaksime olema tänulikud, et ta meid kasutab. Ilmselt me oleme praegu vajalikud siin, mitte Niepokolanowis. Kui suur on ta headus! Nad tõid meid tasuta siia, siin on barakk, seal antakse meile midagi süüa. Paljudele inimestele võib see olla ainus võimalus oma suhe Jumalaga korda seada või äratada neis suuremat huvi religiooni vastu, et nad leiaksid jõudu kannatusi rahulikult taluda. Teised, kes olid täis viha ja veetsid aega oma vendasid needes, muudavad end ja saavad paremateks.”

Selleks, et ületada katsumusi, on vajalik mõista, et need on **Immaculata tahte väljendused**: „Ei ole mingit põhjust heituda. Alati on raskused ja kannatused. Kui me armastusest *Immaculata* vastu kurvastame püha Missa ja püha Kommuniooni puudumise pärast, siis läbi selle saab palju hingi päästa, olgu nad siis paganad, kes ei tunne meie Isa ja Looja nimesidki ega meie Taevast Ema, kõikide armude vahendajat või olgu nad siis hereetikud või ükskõiksed inimesed. Kui *Immaculata* soovib, siis me naaseme (Niepokolanowisse), töötame edasi nagu enne sõja algust ja läheme ka teistesse maadesse. Aga me ei taha vastanduda tema soovidele. Kui see on Immaculata soov, siis tahame koguni siin surra, isegi kui teised vabastatakse.”

Seistes silmitsi hirmuga sünge tuleviku ees, peame **täielikult usaldama jumalikku ettehooldust**: „Meie asi ei ole tuleviku pärast muretseda, mis saab või ei saa olema, kuidas töötame ja kus me saame olema, sest kõike seda juhatab jumalik ettehooldus väikseima pisiasjani. Sellest kõigest on Immaculata kindlasti teadlik. Ning teadmine, et mitte midagi ei juhtu ilma Jumala tahteta, peaks meid täielikult rahustama. *Immaculata* tahe saavutab oma eesmärgi ja mitte miski ega mitte keegi ei saa nende kavatsuste täitumist takistada. Terve maailm ja kõik demonid ei saa midagi korda saata ilma jumaliku loata. Lubagem endil olla juhitud *Immaculata*st! Kui tema valib meile tee, siis see on ainult meie suurimaks hüveks! Siis, nagu laiali puistatud sädemed, süttivad uue leegiga kõigi vendade südamed ja nii täitub *Immaculata* soov- hingede pühitsemine, neid Maarja *Immaculata* le ühe lähemale tuues.” (8. märtsil 1940)

Samuti näitab isa Kolbe meile, milliseid üleloomulikke ande võivad kannatused ja alandused meile tuua: „Selleks et hõlbustada meie püüdlusi hingede pöördumiseks, annab Jumal meile kanda erinevaid riste, olenevad need siis teiste tahtest või mitte, sõltudes teiste heast tahtest või mitte. See on suur armude põld, mis meil on kasutada. Nende ühtede kõige kasulikemate vahendite seas on probleemid läbisaamisel teiste inimestega, sest siis meie lootuse voores kasvab. Ja siis saame suure rõõmuga palvetada fraasi „Meie Isa” palvest: „Anna meile andeks meie võlad, nii nagu meiegi

anname andeks oma võlglastele.” (Mt 6:12) Pealegi on see palve antud meile meie Issanda enda poolt. Seepärast on õige neile andestada kogu südamest, et saavutada Jumala andestust iseendale. Missugune õnnetus oleks, kui meil ei oleks midagi andestada ja missugune õnn, kui meil tuleb päeva jooksul palju solvanguid andeks anda. Loomulikult meie loomus tõrgub kannatuste ja alanduste ees, kuid vaadates neid usu valguses – kui vajalikud need on meie hingede puhastumiseks, kui armsad need on! Kui palju toovad need meid suuremale lähedusele Jumalaga ning seega tõhusamatele palvetele ja tegudele.”

Eelnev on kindlasti see, mida isa Kolbe meile praegu ütleks.

Isa Kolbele oli ilmselge, et suurimate katsumuste aeg on ka suurimate armude aeg. Püha Jeesuslapse Teresa väljendas soovi elada viimsetel aegadel, et näidata suurimate katsumuste keskel armastust Jeessuse vastu ja ta teadis, kui palju hingi ta võib päästa oma ustavusega. Tegelikult me võime juba näha *Immaculata* töö tulemusi, kes toob katsumustest ja kurjusest välja suuri hüvesid: rohked pöördumised, paljud katoliiklased ärkavad, rohkem kui varem tullakse tagasi traditsiooni juurde jne.

Meile on antud elada erakordsetel aegadel ajaloos. Nii et me ei tohi “rongist maha jääda”! Hoidkem siis veel tugevamalt kui iial varem kinni roosipärjast ja palvetagem roosipärga tulihingeliselt. „Mitte keegi ei saa meilt roosipärga ära võtta”, pühendugem seega innukalt palveristiretkele püha Missa ja preestrikutsumuste eest. Ning üle kõige hoidkem meeles meie Fatima Emanda õnnistusi ja lubadusi, kes palus meil pühendada ennast tema Immakulaatsele Südamele, järgides kuu viie esimese laupäeva pühendumist. Siis me mitte ainult ei löö araks, vaid vaatame ustavate rüütlitena püstipäi otsa kõigele, mis võib meile tulevikus osaks saada.

Vaadeldgem veel kord püha Maksimilan Kolbet, kes suri Auschwitzis kontsentratsioonilaagris. Missuguse rõõmuga andis ta elu kaasvangi eest. Nii valmistas ta ette teisi surmamõistetuid suunates neid kõiki pöördumisele. Kui tema juurde tullakse etanooli süstiga, tervitab ta timukat naeratusega, mis ei ole sellest maailmast. Just nii tasub *Immaculata* neile, kes talle oma elu pühendavad.

Ma lõpetan isa Kolbe valgustava soovitusel, mis peaks olema meile suureks loosungiks rasketel aegadel: „Tee võimalikult hästi seda, mis sinust sõltub ja talu hästi seda, mis sinust ei sõltu – see on täiuslikkus ja tõelise õnne allikas selles maailmas.” (10. juulil 1940)

Isa Karl Stehlin

Varssavis, 8. detsembril 2020, Pärispäeva Saamise pühal